

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **V. M.,**
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2021, čj. CPR-14060-2/ČJ-2021-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 20. 4. 2021, čj. KRPA-96426-14/ČJ-2021-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce

nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“), tak, že svým rozhodnutím ze dne 28. 6. 2021, čj. CPR-14060-2/ČJ-2021-930310-V242, odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítla a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových zjištění ohledně délky jeho neoprávněného pobytu na území ČR. Žalobce však namítl, že vyhoštění v délce 2 let je v jeho případě nepřiměřené s ohledem na okolnosti jeho jednání a na kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. K tomu uvedl, že přicestoval do ČR za návštěvou svého syna a dcery, kteří zde žijí se svými rodinami a jsou příslušníky členského státu EU. S ohledem na jeho věk by mohl naplňovat podmínky dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, avšak pravdivě před správními orgány uvedl, že se svým synem ani dcerou nesdílí v ČR společnou domácnost a zvládne se o sebe postarat sám. Podle žalobce je tak třeba přihlídnout k tomu, že tím učinil určitou sebereflexi, jakož i k tomu, že vypovídal pravdivě a neúčelově, přičemž jde o jeho první vybočení z jinak řádného způsobu života. Z hlediska kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců je pak třeba přihlídnout k tomu, že žalobce má v ČR rodinné vazby a jeho pobyt zde tedy nebyl „bezcílný“. Konečně uložená doba vyhoštění v délce 2 roky je podle žalobce nepřiměřeně tvrdá i s ohledem na to, že čtyřnásobně přesahuje délku jeho neoprávněného pobytu v ČR, a současně, podle žalobce také kontrastuje s obvyklou rozhodovací praxí správních orgánů. Podle žalobce není uložená délka vyhoštění odůvodněna a porušuje zásadu legitimního očekávání.
5. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle žalované se napadené rozhodnutí vypořádává podrobně a přezkoumatelně jak s otázkou uložení vyhoštění, tak s otázkou přiměřenosti tohoto opatření a jeho délky, přičemž vypořádává i otázku dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2, ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Současně žalovaná konstatovala, že délka vyhoštění byla uložena v zákonném rozpětí a má za to, že v daném případě nelze od uložení vyhoštění upustit. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci přitom rozhodoval bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaná s takovým projednáním věci výslovně souhlasila a žalobce k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval.
8. Po zhodnocení obsahu žaloby v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

9. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn dne 19. 4. 2021 hlídkou cizinecké policie na adrese X, neboť po ztotožnění žalobce, resp. po předložení platného biometrického cestovního dokladu M., a lustraci v příslušných databázích vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR.
10. Dne 20. 4. 2021 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-96426-11/ČJ-2021-000022-SV). Z výsledku žalobce provedeného téhož dne za přítomnosti tlumočnice do ruského jazyka (viz protokol čj. KRPA-96426-12/ČJ-2021-000022-SV) vyplynulo, že žalobce na území ČR přicestoval dne 8. 8. 2020 přes Maďarskou republiku a Slovenskou republiku; cestoval na základě biometrického cestovního pasu M. a bezvízového styku; v ČR je již poněkoliťatě. Účelem jeho cesty byla turistika a od uvedeného data 8. 8. 2020 z ČR již nevycestoval. Byl si vědom, že pobývá na území ČR neoprávněně, avšak chce zde žít a neměl v plánu vycestovat; nechce vycestovat do M., proto si podá žádost o azyl. Žalobce dále uvedl, že v ČR nepracoval; nemá zde ani majetek. Bydlí sám v pronajatém pokoji a platí 11.000 Kč měsíčně, avšak adresu přesně nezná; adresu pobytu v ČR nenahlásil; doručovací adresu má v M. a tam chce zasílat písemnosti.
11. Žalobce během svého výsledku rovněž uvedl, že nesdílí společnou domácnost s občanem ČR ani s občanem EU. Peníze na vycestování má, vycestuje dobrovolně, avšak vycestovat nechce. Má dvě dospělé děti, syna a dceru, které žijí v ČR se svými rodinami, a žalobce se s nimi občas vídá; jeho dcera i syn mají rumunský cestovní pas. V domácnosti některého ze svých dvou dětí však nežije ani nikdy s nimi v ČR v domácnosti nežil. Uvedl, že na území ČR ani v EU není osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Nemá v ČR ani EU družku ani žádnou jinou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území ČR bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života. Uvedl, že se v ČR nepodílí na žádné kulturní činnosti. V M. má manželku, se kterou před odjezdem do ČR žil v domě, jenž s manželkou vlastní; s manželkou je v kontaktu a má se kam vrátit. V M. nepracoval, ale může si tam práci najít. Žalobce je schopen se o sebe sám postarat, s ničím se neléčí, drogy nebere, zdravotní pojištění nemá. Na území ČR nepáchal trestnou činnost. Uvedl, že mu nic nebrání ve vycestování z ČR a v M. mu nic nehrozí, ani trestní stíhání či mučení a nelidské zacházení. Po skončení výsledku žalobce protokol podepsal jako správný a úplný.
12. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 20. 4. 2021, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 6. 11. 2020 do 19. 4. 2021 (165 dnů) nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné. Zabýval se též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému takovému nepřiměřenému zásahu nedojde. Správní orgán I. stupně shledal tvrzení žalobce o jeho rodinné vazbě v ČR ke dvěma jeho dospělým dětem jako účelové, když žalobce tyto osoby ani neoznačil. Podle správního orgánu I. stupně nelze na žalobce pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců; žalobce není na péči svých dospělých dětí závislý, naopak je zdravý a soběstačný, bydlí sám. K uložené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (2 roky), správní orgán I. stupně uvedl, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do 5 let) ukládá s ohledem na délku a závažnost protiprávního jednání, kdy žalobce přicestoval jako turista a věděl, že pobývá na území ČR od 6. 11. 2020 neoprávněně a neřešil svou pobytovou situaci, přičemž vycestovat nechtěl a

nadále nechce, proto se lze také důvodně domnívat, že by žalobce svůj neoprávněný pobyt nadále prodlužoval a nevystěhoval by. Správní orgán I. stupně konstatoval, že z jednání žalobce je zřejmé, že žalobce nerespektuje zákony ČR, pobýval zde neoprávněně a bez platného zdravotního pojištění. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, výsledku AFIS, z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 19. 4. 2021, z předloženého cestovního pasu žalobce, z protokolu o výslechu žalobce ze dne 20. 4. 2021, a z dalších podkladových listinných materiálů, resp. ze spisového materiálu vedeného ve věci žalobce pod čj. KRPA-96426/ČJ-2021-000022-SV.

13. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí o odvolání žalobce ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Námitku nepřiměřenosti délky uloženého vyhoštění žalovaná neshledala důvodnou, neboť uložená doba se pohybuje ve druhé pětině maximální zákonné délky vyhoštění, přičemž žalobce pobýval na území ČR neoprávněně 165 dnů, věděl o nelegálnosti svého pobytu a ani neměl v úmyslu svou pobytovou situaci řešit, ani nyní vystěhovat nechce. Podle žalované lze tedy i s jistotou předpokládat, že by žalobce v ČR i nadále pobýval bez jakéhokoli oprávnění. Podle žalované uložená délka vyhoštění není v rozporu ani se správní praxí – poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 1 Azs 416/2017-29, s tím, že v dané věci bylo za neoprávněný pobyt v řádu i jen několika hodin uloženo vyhoštění na jeden rok. Žalovaná konstatovala, že ze správního spisu ani neplyne projev nějaké lítosti žalobce, na kterou poukazoval v odvolání. Žalovaná shledala délku uloženého vyhoštění přiměřenou i z hlediska kritérií dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle žalované hodnotil správní orgán I. stupně správně všechny okolnosti věci a skutečnosti vyplývající ze správního spisu, včetně těch, které uvedl žalobce.
14. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle § 119a odst. 2 téhož zákona *[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho*
 - a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,

c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a

d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

19. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
20. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 6. 11. 2020 do 19. 4. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku [na základě Nařízení Rady (ES) č. 1244/2009 ze dne 30. 11. 2009, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, podle něhož žalobce mohl oprávněně bezvízově pobývat na území ČR nejdéle 3 měsíce během šestiměsíčního období od prvního vstupu na území kteréhokoli členského státu EU], do dne, kdy byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.
21. Žalobce však brojil proti nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění s ohledem na jím uváděné okolnosti.
22. Soud se s touto námitkou žalobce nemohl ztotožnit. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je především nutno zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
23. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007-54, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004-87).
24. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců, a to

podrobně a zcela přezkoumatelným způsobem. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dobu 2 let. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině vymezeného rozmezí. Důvody uložení vyhoštění v této délce správní orgán I. stupně dostatečně vyložil; především zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce, neboť žalobce dle svých vyjádření přicestoval jako turista, přičemž věděl, že zde pobývá po uplynutí bezvízového styku neoprávněně, přesto neřešil svou pobytovou situaci, naopak uváděl, že vycestovat ani nechtěl a nadále nechce. Podle soudu tak správní orgány učinily zcela jednoznačný a správný závěr, že pokud by žalobce nebyl dne 19. 4. 2021 odhalen cizineckou policií, nadále by se dopouštěl úmyslně daného protiprávního jednání a pobýval by na území ČR neoprávněně. S ohledem na toto jednání i na zjištěnou skutečnost, že svůj pobyt žalobce neohlásil a nemá ani platné zdravotní pojištění, správní orgán I. stupně správně upozornil na celkový nerespektující přístup žalobce k právním normám ČR. Žalovaná se stanovenou délkou správního vyhoštění zabývala také, přisvědčila závěrům správního orgánu I. stupně, a k odvolací námitce žalobce doplnila, že ze správního spisu nebylo lze jakkoliv dovodit žalobcem tvrzenou lítost ve vztahu k jeho protiprávnímu jednání. Žalovaná současně odkázala i na soulad se svou správní praxí.

25. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je podle zdejšího soudu naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Pokud žalobce v žalobě poukazuje na rodinné vazby na území ČR, přičemž i ze správního spisu je zřejmé, že již ve správním řízení tvrdil, že zde má dospělou dceru a syna, kteří žijí v ČR se svými rodinami, soud konstatuje, že i k těmto skutečnostem se správní orgány zcela přiléhavě vyjádřily. Hodnotily přitom povahu a pevnost tvrzených rodinných vazeb ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud se s jejich závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Žalobce sám uváděl, že přicestoval jako turista, přičemž současně tvrdil, že zde má dvě dospělé děti, které mají rumunský cestovní pas a pobývají v ČR se svými rodinami. Tyto osoby však správním orgánům nijak neidentifikoval a neučinil tak ani ve své žalobě. I podle soudu tak jde o ničím nepodložené tvrzení žalobce, přičemž ze správního spisu ani ze žaloby se nepodává žádná překážka, která by žalobci bránila tyto osoby označit a podložit tím svá tvrzení.
26. Nadto sám žalobce uvedl již při výslechu, že s nimi nikdy nežil a nežije na území ČR ve společné domácnosti a není na ně ani odkázán (neboť je zdravý a „*může se o sebe postarat sám*“), přičemž konstatoval, že se s nimi „*občas vídá*“. Ani podle soudu tedy nejde v daném případě o takové rodinné vazby, které by bylo nezbytné dále podrobovat zkoumání a dokazování, neboť sám žalobce je nepovažuje za natolik pevné a zásadní, aby odůvodňovaly jiný přístup správních orgánů k hodnocení otázky přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce.
27. Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „*něco k něčemu*“, což mnohokrát ve své judikatuře konstatoval NSS, zejména v notoricky známém rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, na který ostatně odkazoval již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. V daném případě tedy protiprávní jednání žalobce trvající přes 5 měsíců, a správní vyhoštění (tedy zákaz vstupu žalobce na území ČR) v délce dvou let. Soud přitom připomíná, že správní vyhoštění má za cíl taktéž dostatečně odradit cizince od dalšího porušování právních předpisů ČR, tj. musí být natolik citelným zásahem, aby se lakonicky řečeno cizinci takové porušování právních předpisů (zde neexistence povolení k pobytu) pro příště již „*nevyplatilo*“. K tomu, aby takový zásah nebyl nepřiměřený, např.

z hlediska rodinných či jiných soukromých, kulturních a sociálních vazeb, slouží korektiv testu proporcionality, stanovený v § 174a zákona o pobytu cizinců (případně soudně dotvořený judikaturou NSS, Ústavního soudu či Evropského soudu pro lidská práva).

28. Samotná skutečnost, že žalobce zde má údajně dvě dospělé děti, které jsou občany EU - i kdyby soud tato tvrzení akceptoval bez dalšího jako pravdivá - přitom ještě nemohou znamenat automaticky nemožnost uložení správního vyhoštění žalobci z území ČR a EU, neboť jde právě o prokázání takové kvality těchto vztahů, která by neumožňovala uložit žalobci správní vyhoštění, aniž by současně nebyly tyto vztahy nepřiměřeně zasaženy ve smyslu § 15a ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. To však žalobce ani náznakem v průběhu celého správního, ba dokonce ani soudního řízení, nijak netvrdil. Žalobce se svou „rodinou“ (svými dětmi) na území ČR nežil, intenzivně se s nimi nestýkal, nebyl na jejich pomoci či výživě jakkoliv závislý, není ani známo, jaké mají skutečné osobní vztahy, nežil s nimi ani nějakou dobu před svým vycestováním z vlasti; jeho vycestování tak nenaruší uváděné vztahy nepřiměřeným způsobem. Jinak řečeno, ze samotných tvrzení žalobce lze dovodit, že ani po jeho vycestování do vlasti se ničeho nezmění na tom, jakým způsobem či jak často se s dětmi vídal v době jeho pobytu na území ČR. Žalobce prezentuje své údajné rodinné vazby spíše jako jakousi svou „cnot“, že z nich dosud netěžil, či jakéhosi „žolíka v rukávu“, když tvrdí, že zde sice přijel a pobýval sám a nezávisle, ale pro případ uložení správního vyhoštění se již ke své údajné rodině hlásí. K tomu ale musí soud žalobce upozornit, že zmíněný korektiv § 174a zákona o pobytu cizinců není samoučelný, ale má správním orgánům vytvořit prostor pro odlišný postup vůči nelegálně pobývajícím cizincům v ČR, než je samotné správní vyhoštění, a současně a především má garantovat cizincům, kteří si zde v průběhu svého života vytvořili velmi silné vazby s občany EU nebo ČR, zejména rodinného typu, aby nebyly tyto jejich vazby nepřiměřeně zasaženy. O takové vazby se však v případě žalobce prokazatelně nejedná. Žalobce nijak netvrdil ani neprokazoval, že by splňoval podmínky podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Jak již soud uvedl, rodinné pouto, byť přímo pokrevní, samo o sobě ke splnění podmínek podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (kterého se žalobce domáhá v žalobě) ještě nepostačuje.
29. Jestliže žalobce srovnává délku uložení doby vyhoštění s délkou jeho neoprávněného pobytu v ČR, soud k tomu uvádí, že zákonné rozmezí pro opatření správního vyhoštění je stanoveno do 5 let, přičemž zákon nestanoví limity poměrových délek doby neoprávněného pobytu a uložení správního vyhoštění. Je na úvaze správních orgánů, aby v zákonném rozpětí uložily správní vyhoštění s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Podle soudu tedy nelze k ukládaným délkám vyhoštění přistupovat matematickým výpočtem a prostým poměřováním, nýbrž je nutno hodnotit každý případ věcně, zvažovat skutkové okolnosti, a současně přihlížet k dosavadní správní praxi v obdobných případech. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že uložení správní vyhoštění této praxi odpovídá, a odkázala pro srovnání též na konkrétní věc. Žalobce sám však neuvádí žádné případy a kauzy, z nichž by extrémní odchýlení se správních orgánů od správní praxe v případě žalobce vyplývalo, byť je v řízení zastoupen advokátem, který se problematice cizineckého práva velmi intenzivně věnuje.
30. Soud se nemohl v případě žalobce ztotožnit s námitkou, že by uložení vyhoštění v délce 2 let bylo nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Z úřední činnosti je totiž soudu známo, že za stejnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění žalovaná ve své praxi *(a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená*

skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu) ukládá stejnou délku správního vyhoštění i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby).

31. Podstatné tak je, že žalobce se dopustil vytýkaného protiprávního jednání, přičemž se ani nepokusil o jeho nápravu či vyřešení. Ani samotné tvrzení o tom, že zde žalobce má děti, které jsou občany EU, pak nijak nevysvětluje, proč žalobce po uplynutí oprávněného pobytu na základě bezvízového styku, pobýval na území ČR další zhruba půlrok neoprávněně. Závěry správních orgánů v přezkoumávaných rozhodnutích jsou přitom zcela přezkoumatelné a zjištěné skutečnosti jsou doloženy obsahem správního spisu, proti kterému žalobce ničeho nenamítal.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně